

σποράς να καλύψουν, ἔστω καὶ διὰ φύλλου συκής, οἰουδήποτε μέρος τῆς διαγωγῆς τῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ποινικολόγων ἡ δωροδοκία θεωρεῖται ὡς ἔγκλημα, συνήθιστα μὲν πανταχοῦ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ βεβαίωσις ἀποβαίνει πικρὴ ἄλλου δυσκολιότερα, ἕνεκα τοῦ συμφέροντος τῶν συναλλαττομένων εἰς ἀμοιβαίαν ἐγαυρίασαν. Ἄφου λοιπὸν ἡ δωροδοκία εἶναι πόσον σύνθητος κακὸν, ἡ συμῶσα καὶ παρ' ἡμῶν δὲν ἦτο ἀξία τῶσου θορόβου. Τὸ ὄντως πρωτοφανὲς καὶ τερατώδες εἶναι ἡ ἐπιμέλεια, ἣν οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοὶ, παποιθότες εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα, κατέβαλον εἰς τὸ νὰ εὐκολύνωσι τὸ ἔργον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Τὸ ἐμπόριον τῶν ἐπισκοπῶν μετῆρχοντο μεσουρκανοῦντος τοῦ ἡλίου διὰ πλήθους μεσιτῶν, ὡς ὁ κ. Δεαζζής τῶν συναλλαγμάτων ὑποκαταστήματα καὶ πρακτορεῖα συνίσταν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὡς ἄλλη ἐθνικὴ Τράπεζα ἢ ἀποστολικὴ ἐταιρεία, καὶ τὰς πωλουμένας μίτρας οὐδόλως συνσετέλλοντο ν' ἀφομοιωθῶσι, οὐχὶ ἐν ἐσφραγισμέναις ἐπιστολαῖς, ἀλλ' ἐν τηλεγραφικῇ ἀνταποκρίσει, πρὸς φορτίου σίτου καὶ σταφίδος. Ἄλλ' οὐδ' οἱ ἀγοράζοντες τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἀρχιερεῖς ἐνόμιζον ἑαυτοῦς ὑποχρεωμένους ἢ ἔχοντας συμφέρον νὰ κρύψωσι τὴν συναλλαγὴν. Ἄπ' ἐναντίας ἐκήρυττον αὐτὴν μεγαλοφώνως, παραπονοῦμενοι εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους διὰ τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς καὶ τὴν ἀπληστίαν τῶν πωλητῶν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατηγορίαν, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν φυλάκισιν, οἱ ἀξιότιμοι οὗτοι μιτρεμπόροι δὲν ἔκριναν εὐλογον ν' ἀλλάξωσιν οὔτε ἦθος οὔτε γλῶσσαν. Ἄντι ἀπολογίας προτείνουσιν ἀναρμοδιότητα ὁ κ. Βαλασσόπουλος νομίζει ὅτι δικαιολογεῖται ἰσχυριζόμενος ὅτι οἱ ὀπωσθήποτε χειροτονηθέντες ἦσαν οἱ καλλίτεροι τὸ δὲ ὄργανον τῆς σπείρας ὁ «*Πρωϊνὸς Κήρυξ*» ὡς ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς κατηγορίας προτείνει θριαμβευτικῶς τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀρχιερέως κ. Καστόρχη εἰπόντος, κατ' αὐτὸν, ὅτι «*οὐδεὶς ποτε ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς χωρὶς νὰ δώσῃ δῶρα*».

Ἡ τοσαύτη παρρησία προδίδει ὅτι ἡ παποιθῆσις τῶν κ. κ. μιτρεμπόρων εἰς τὰ ὑπουργικὰ προνόμια οὐδόλως ἐσαλεύθη ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων. Τὴν καταδιώξιν αὐτῶν ἐπὶ δωροδοκία, ἔστω καὶ ἀποδεδειγμένη, θεωροῦσιν ὡς αἰρετικὴν ἀποπλάνησιν, ἑαυτοὺς δὲ ὡς μάρτυρας τοῦ ἐρθοδόξου καὶ ἐθνικοῦ δόγματος τῆς ὑπουργικῆς ἀτιμωρησίας.

Οἱ Λατῖνοι ἔλεγον «*Res sacra miser*» καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀνήγειρον βωμοὺς τοῦ Ἑλέου. Οὐδεὶς μᾶλλον ἡμῶν ἀσπάζεται τὰς φιλανθρώπους ταύτας καὶ κλασικὰς ἀναμνήσεις. Ὑπὲρ ἐνόχων, ὑφισταμένων τὴν δικαίαν τιμωρίαν προθύμως ἠθέλωμεν συνεισφέρειν, ἵνα στέλλεται αὐτοῖς εἰς τὴν φυλακὴν καπνὸς καὶ καταψίον. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν πρόκειται περὶ τούτου ἀπέναντι ἡμῶν δὲν ἔχομεν δυστυχεῖς κρατοῦντας ἰκετηρίας, οὐδὲ κἂν ἡττηθέντας ἀλλὰ δύο ἀντίπαλα καὶ σχεδὸν ἰσόπαλα δόγματα τὰ τὸ ἐπικρατοῦν πρὸ πολλοῦ παρὰ πᾶσι τοῖς πολιτι-

σμένοις λαοῖς, καθ' ἃ τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ τιμωρῆται, καὶ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπικρατῆσαν παρ' ἡμῶν, καθ' ἃ ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ὑπουργοὺς νὰ αἰσχροεργῶσιν ἀναφανδόν. Τοῦ δόγματος τούτου ζητεῖ τὸ ἐξεγεθὲν ἔθνος τὴν ὀριστικὴν κατάργησιν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως ταύτης ἀγωνιζομένους ὑποστηρίζει δλοψύχως τοὺς συμμάχους κομματάρχας, ἀπαιτοῦν παρ' αὐτῶν τοῦ μέλλοντος, ὡς ἀναγκαίαν ἐγγύησιν, τὴν τιμωρίαν τῶν αἰσχροτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἧς μόνως δυνάμεθα νὰ χρονολογήσωμεν τὴν εἴσοδον ἡμῶν εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν δὲν ἐπεράνη, ἡ δὲ θρασύτης τῶν ὑποδίκων καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδηλουμένη συμπάθεια μερίδος τινὸς τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ πᾶλη ἔσται μακρὰ καὶ πεισματώδης, μέχρις οὗ κατορθωθῇ ἡ κοινωνικὴ μετᾶθεσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρὸς εὐδόξωσιν τῆς ἀρξαμένης ταύτης μετακομίσεως πάντες πρέπει νὰ παρέχωμεν τοὺς βραχίονας καὶ τὴν βράχιον ἡμῶν, βοηθοῦντες ὡς πρόθυμοι ἀχθοφόροι τὸν ἀναλαβόντα αὐτὴν Μανιάτην.

Θ.

Σ Κ Ν Η Ε Σ

Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πᾶσαν κρίσιμον περίστασιν τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ θρόνου ἐνεφανίζετο εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν Βερσαλιῶν λευκὴ τις ἀόριστος μορφή, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα *la Dame blanche*. Τὴν θέσιν τοῦ φαντάσματος τούτου κατέχει ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Κουντουριώτης, τοῦ ὁποίου ἡ αἰφνιδία πάλιν κατάπτωσις ὡς ἀερολίθου παρέχει ἀφορμὴν εἰς πολλὰ σχόλια.

* *

Ἄν οὐδὲν ἄλλο προκύψῃ ἔφελος ἐκ τῆς ἀνακρίσεως περὶ τῶν ἐπισκοπικῶν, ἡ νεοελληνικὴ γλῶσσα θέλει τοῦλάχιστον πλουτισθῇ διὰ νέας λέξεις, εἰς τὸν μητροπολίτην θέλει προστεθῇ καὶ ὁ μιτροπωλητής.

* *

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Βουλῆς εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ θέλει δικάσει τὸν κ. Βαλασσόπουλον. Καλὸν νομίζομεν νὰ ἐκλεχθῶσιν οἱ δικασταὶ ὁποῖους τοὺς ἠθέλεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος «*πρεσβῦται ἀκίρητοι εἰς πᾶσαν φαντασίαν καὶ ἐπαφήν*», διότι, ὡς ἠκούσαμεν, φθάνει ὀσονούπω ἐκ τῆς καλιγόναικος Σπάρτης νέα τις Ἡρωιδιάς, ἵνα ζητήσῃ ἐπὶ πίνακος παρὰ τῶν δικαστῶν τὴν ἀθώωσιν τοῦ μιτρεμπόρου.

* *

Πολλὸς λόγος ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται ἐν τῷ τύπῳ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου διαδικασίας τῶν ἐνόχων ὑπουργῶν καὶ ποικίλαι διασταυροῦνται γνώμαι. Ἀναδιφῆ-

σας και ο «*Ασμοδαϊος*» τὰ δικαστικὰ ἀρχεῖα τῶν ξένων ἐθνῶν νομίζει, ὅτι ὁ μᾶλλον ἀρμόζων εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις τρόπος διαδικασίας, εἶναι ὁ ἐφαρμοσθεὶς ἐν ἔτει 1857 κατὰ τοῦ Βερζέ, ὑποπεσόντος κἀκείνου εἰς ἐπισκοπικὸν ἔγκλημα. Τὴν 9 Ἰανουαρίου ὁ κ. οὗτος κατηγορήθη τὴν 10 ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τὸ κατηγορητήριον τὴν 11 ἀνεκρίθη τὴν 14 ἐποίησεν ἀναίρεσιν τὴν 15 ἀπεβίβηθη ἡ ἀναίρεσις του τὴν 17 ἐδικάσθη, αὐθημερὸν καταδικάσθη καὶ τὴν 30 ἀπεκεφαλίσθη.

ΘΕΟΤΟΓΜΗΝΣ.

KIBΩΤΙΟΝ

Ἡ «*Ἐφημερίς*» ἐδημοσίευσεν πρό τινας περιγραφὴν τοῦ νέου βουλευτηρίου style nocess' ἐπειδὴ ὅμως παρέλειψε νὰ τεχνουργήσῃ καὶ τὴν εἰκόνα τῶν δύο μεγάλων στηλῶν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, αἵτινες, ὡς πᾶς τις πείθεται ἅμα εἶψη ἐν βλέμμα εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, δὲν εἶναι τὸ ἥμισθα δρατὸν τοῦ Βουλευτηρίου μέρος, ἐπιχειροῦμεν ἡμεῖς νὰ πράξωμεν τοῦτο σήμερον. Ἰδίως ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν μας αἱ περὶ τῶν στηλῶν ἐκείνων παρατηρήσεις τοῦ κοινοῦ. Ὡς ἐπὶ παραδείγματι, χθὲς ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας κ. Κοτσιᾶς, πειράζων ἕτερον ἀσχρολόουμενον περὶ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην, ἤρώτα αὐτόν. «*Τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ; — «Αἱ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ δύο στηλαὶ!*» ἀπάντησεν οὗτος διὰ διστάσεως εἰρωνίως πρὸς τὸν ἡμέτερον φιλόσοφον. Ἔτερος πάλιν ἤρώτα τὸν βουλευτὴν Καλαβρόπουλον κ. Σωτήριον Πετιμεζᾶν, «*Πρὸς τί δύναται τις νὰ παραβῆλῃ τὰς μεγάλας ἐκείνας στηλας, τὰς ἰσάμενας ἐντὸς τῆς μικρᾶς τοῦ βουλευτηρίου αἰθούσης;*» Πρὸς τὴν μεγάλην ἰδέαν τὴν ἐμφωλεύουσαν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Λομβάρδου, ἀπάντησεν ὁ πολύλογος πλὴν ἀγγλίνους στρατιώτης. Τρίτος τις πάλιν, καὶ οὗτος εἶναι ὁ βουλευτὴς κύριος Ζωχιῆς, ἤρωτάτο, αἱ δοκῶδες ἐκεῖναι καὶ ἄγκιστοι στηλαὶ πρὸς τί ἔρα γε ἐμοιάζουσι; Πρὸς τὰς ἀγορεύσεις, εἶπεν οὗτος, τοῦ βουλευτοῦ κ. Κατσικαπῆ αἱ ὁποῖαι ἔχουσι μέγαν ἔγκον, ἀλλ' οὐδεμίαν χρησιμότητα.

Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν ὅτι μετὰ χιλίας ὀλυμπιάδας, ὅτε πιθανώτατα πάντα τὰ λοιπὰ τῶν Ἀθηνῶν κτίρια δὲν θὰ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, ἐν μείνωσι ἔρθῃαι μόναι αἱ ἀκατάβλητοι τοῦ βουλευτηρίου στηλαὶ, αἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀρχαιολόγοι θὰ ὑποθέσωσιν ὅτι αἱ δύο αὗται στηλαὶ εἰσὶ προφανῶς συνέχεια τῶν ἐπίσης ἀκατάβλητων στηλῶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἐὰν ἐπ' ὀλίγον ἀλλάξωσι δρόμον πρὸς μεσημβρίαν τὰ εἴδη τῶν Κηρισσῶν, ὡς τοῦτο συμβαίνει παλαιαίς, πολλοὶ θὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι ὁ ναὸς ἐκεῖνος ἐκάλυπταν ὅλον τὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ μέχρι τοῦ Κηρισσοῦ περιλαμβανόμενον γῶρον! Ὁ «*Ασμοδαϊος*» μόνος οὗτος γνώσκων τὴν ἀλήθειαν θὰ ξεκαρδίζεται τότε ἐπὶ τοῦ γέλωτος ἀκοῶν

τὰς γελοίας εἰκοτολογίας τῶν Ἐβστρατιάδων καὶ Κουμανουδῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐν τούτοις οἰκτείρων ἀπὸ τοῦδε τὴν γενεὰν ἐκείνην τῶν ἀπογόνων μας, συμβουλεύει νὰ κατασυντριβῶσιν αἱ στηλαὶ περὶ ὧν ὁ λόγος. Ἄν δὲ ὑπάρχη φόβος μὴ καταπέσῃ ἡ ἄροφὴ δολοκλήρης ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν κεφαλῶν, ἅς διατάξῃ ὁ κ. πρόεδρος τὸν κ. Σ. Πετιμεζᾶν καὶ τὸν κ. Ῥωμαῖον νὰ βασιτάξωσιν αὐτὴν ὡς ἄλλοι Ἀτλαντες ἐνόσω διαρκεῖ ἡ συνεδρίασις. Ὅφείλει ὅμως ὁ κ. πρόεδρος, ἐὰν ἡ πρότασις μας αὕτη γίνῃ δεκτὴ, νὰ διατάξῃ τὸν κ. Ζωχιῶν νὰ ἐπιτηρῇ ἀενάως τὸν κ. Ῥωμαῖον, διότι οὗτος εἶναι ἐνδεχόμενος νὰ ἐρεθισθῇ ποτὲ ἐκ τινος τοῦ ἀγορεύοντος φράσεως, καὶ τότε κανεὶς κίνδυνος δύναται νὰ τὸν κρατήσῃ εἰς τὴν θέσιν του, οὐδ' αὐτὸς ὁ φόβος μὴ ἀπολεσθῇ «*καὶ Ἰλιος ἰσθῆ, καὶ λαὸς ἐὺμελιόιο Πριάμοιο*».

ΚΩΣΤΑΣ ἸΣΤΡΟΣ.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς βουλῆς ἡ σκοτία ἐπιταίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δύσαντος ἤδη τοῦ ἡλίου).

Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς. Κύριε πρόεδρε, δὲν σᾶς βλέπω διόλου.

Ὁ κ. Ζατῆς, πρόεδρος. (ἐν θυμῷ). Μὰ... τώρα θ' ἀνάψουν τὰ φῶτα.

(Μετὰ παρέλευσιν ὥρας, καθ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα ἀντικείμενα).

Ὁ κ. Σ. Πετιμεζᾶς. (ἀπὸ τῆς θέσεώς του) Τὸν λόγον κ. Πρόεδρε.

Ὁ κ. Ζατῆς πρόεδρος. Ἐγὼ σᾶς βλέπω, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀκούω. Ἀπὸ τοῦ βήματος.

ΚΛΑΘΜΟΙΝΣ.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

25 Σεπτεμβρίου.— Οἰκοδεσπότης (ὑποδεχόμενος).— Κύριε Κ***, σᾶς συνιστῶ τὸν κ. Μίλησαν, ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

ΜΙΑΣΗΝΣ ὑποκλίνεται.

50 Ὀκτωβρίου 10η τῆς ἐσπέρας.— Ὁ οἰκοδεσπότης (ὑποδεχόμενος). Κύριε Σ***, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς σχετίσω μετὰ τοῦ κ. Μίλητη, ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

ΜΙΑΣΗΝΣ.— (ὑποκλινόμενος) τῆς Παιδείας... δηλαδὴ τῆς Παιδείας.

N.....

Ἐπεὶ οὖνος Συντάκτης ΚΟΣΜΑΣ ΦΑΔΜΙΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΣ ΤΑ ΔΑΝΗΚΗΝΣ ΑΚΗΣΑ ΡΗΝΣΙΑΣ.